

Po Bazilikos skliautais

Krekenavos Švč. M. Marijos Ėmimo į dangų, Upytės Šv. Karolio Boromėjaus ir Vadaktėlių Šv. Jono Nepomuko parapijų leidinys

Kvepiančios vasaros atlidai Upytėje

Brigita Jasnauskaitė

Upytės miestelis garsėja ne vien nuostabiu Maironio apdainuotu Čičinsko kalnu ar kadaise mėlynavusiais linų laukais, bet nuo seno viena svarbiausių švenčių šiame miestelyje – tituliniai Marijos Magdalenos atlidai vasaros viduryje, į kuriuos skuba visų artimiausių miestelių gyventojai ir svečiai iš svetur, o vietiniai gyventojai šioms iškilmėms ruošiasi su ypatingu kruopštumu ir dėmesiu.

Šv. Marija Magdalietė, Marija Magdalena (švenčiama liepos 22 d.) – yra Jėzaus Kristaus sekėja, kuri kartu su Mergele Marija matė Kristaus mirtį ant kryžiaus, laidojimą, pirmoji išvydo jį prisikėlusį Velykų rytą. Neatsiejamai šios šventosios simboliais tapo jos ašaros ir plaukai – Jėzui pietaujant fariziejaus namuose, ji ašaromis nuplovusi ir savo plaukais nušluosčiusi jam kojas. Prisikėlus Lozorui iš mirusių, vakarienės metu brangiais aliejais ištepusi Jėzui kojas. Ši šventoji iki susitikimo su Kristumi buvusi nusidėjėlė, tačiau Kristus atleidęs jos nuodėmes, todėl dažniausiai Šv. Marija Magdalietė laikoma atgailautojų globėja. Nuo XII amžiaus jos kultas labiausiai paplito Prancūzijoje, kur tebestovi didelė Marijos Magdalietės bazilika, gausiai lankoma maldininkų.*

Visada smagu vasaros metu matyti gausiau lankomas kaimo bažnyčias ir dalyvauti įvairiausių atliduose miestuose ir miesteliuose, Upytės miestelis – ne išimtis. Nekantriai laukiama atvykstančių giminių, draugų, pažįstų, artimųjų. Tam pradedama ruošti jau gerokai anksčiau – tvarkoma bažnytėles aplinka, rūpinamasi bažnyčios puošimu. Ypatingas dėmesys skiriamas Upytės bažnyčioje esančiam Šv. Marijos Magdalenos paveikslu pagerbimui. Atlaidų metu, pažymint iškilmių svarbą, šis paveikslas puošiamas smidrų vainiku, kurį nupina vietinės moterys. Tvarkomos ir puošiamos sodybos, šeiminkės planuoja kuo nustebinti svečius, kokiomis vaisėmis pasitikti atvykstančius aplankyti giminaičius. Darbo ir rūpesčių turi visi, bet tai atsiperka smagiai kartu praleidžiamu laiku.

Iš vaikystės atsimeņu plačios giminės suvažiavimą (būtinai iš vakaro) ir nuoširdžias linksmybes susimačius po ilgesnio laiko. Dainuodavo taip, kad Upytėje šviesos prigėstu, o ryte – visiems pasidabinus gražiausiais rūbais – privalomas apsilankymas bažnyčioje pagerbiant Šv. Mariją Magdalėną. Kaip nerimaudavau, kad tik greičiau ryte nuvažiuotume į bažnyčią. Visada norėdavosi dalyvauti ceremonijoje ir nusėti žemę gėlėmis – iškilminga procesija, kvepiantys žiedai rankytėse ir didžiulė pagarba lenkiantis prieš Švenčiausią Sakramentą. Tuo metu tai atrodė pats reikšmingiausias veiksmas visoje procesijoje – neapsakomas pakylėjimas būti tokia svarbia

procesijos dalyve. Atlikus visus metus lauktą pareigą, vėl persirengusi mažoje koplytėlė, šventoriumi galėdavau bėgti pasišokinėdama pas savus, stovinčius metai iš metų toje pačioje vietoje. Po tiek metų visada žinau, kur ant šventoriaus rasiu juos stovinčius, o kuriuos pamatysiu einančius kartu aplink bažnyčią. Tokios šventės ypatintos tuo – kad niekam nereikia asmeninio kvietimo – visi žino datą ir vietą. Vėliau į atlidus iš kitų sodybų ar miestų

Nuotr. Deimantės Ignatavičienės

atvykstantys giminaičiai niekada neklajoja po šventorių tarp gausybės žmonių – keičiasi tik veidai, žmonių skaičius atliduose, bet įprotis rinktis toje pačioje šventoriaus pusėje išlieka jau daugybe metų. Čia kaip sėdėjimas bažnyčioje – visi turi savo vietą. Ta tradicija gyva iki šiol ne vien mano giminėje. Pasikeitė tik tai, kad po iškilmingos procesijos senelis imdavo mane už rankos ir vedavosi pirkti kukliai margaspalvių, šiurkščių popieriumi įvyniotų kermušavinių saldainių, kuriuos vis tiek atiduodavau broliui ir pusbroliams, o dabar ištaigingai blizgančių saldainių savo seneliams iš šių atlidų parvežu pati.

Smagu šnekučiuotis ne tik su giminaičiais ar artimaisiais, bet kaip svarbu po ilgesnio laiko tarpo pamatyti atvykusius vaikystės ar jaunystės draugus – pasipasakoti apie kasdieninius darbus, šeimas, vaikus, anūkus ir pasidžiaugti vis dar esančiais tėveliais ar pasiguosti netekus ko nors iš artimųjų. Po iškilmingų Šv. Mišių šventė išsidalydavo į daugybę mažyčių pasibuvimų su artimaisiais į visus miestelio kiemus, tačiau pernai metais šventėme kiek kitaip – po Šv. Mišių visi atlidų dalyviai dalijosi kalbomis ir prisiminimais agapės metu. Netrūko nei dainų, nei gėstančių šviesų. Už idėjos iniciavimą padėkos žodžių miestelio gyventojai bei svečiai negailėjo kun. Gediminui Jankūnui.

Laukdavau ir dabar laikiu šių atlidų, be jų vasaros būna kažkokios ne tokios – tai šventė, kurioje susipina viskas – malda, atgaila, pagarba, ilgesys, džiaugsmas ir stiprus visų vieningumo jausmas. Praėjusių metų agapė bei šiais metais suorganizuota bendruomenės Joninių šventė puikiai įrodė, kad reikia labai nedaug, kad gera nuotaika galėtų dalintis kiekvienas ir džiaugtis vienas kito artumu.

Šv. Marijos Magdalenos atlidai Upytės bažnyčioje vyks liepos 21 dieną 10 valandą.

Ar galima nusipirkti Šventąsias Mišias?

Ne, negalima. Šventų Mišių negalima nei nusipirkti, nei užsipirkti, nei užprašyti. Galima tik paprašyti, kad tikinčiųjų bendruomenės švenčiamose kasdienėse ar sekmadienio mišiose būtų pasimelsta tam tikra intencija už gyvuosius ar už mirusius. Taip pat galima ir teisingumas reikalauja, kad kaip padėka bendruomenei ir kunigui, kuris meldžiasi ir aukoja Šv. Mišių auką bendruomenės vardu, būtų atsidėkojama ar padėkojama.

Šventos Mišios yra neįkainuojama dovana, kurią Dievas dovanoja bažnyčiai ir jos nariams. Ta dovana nepriklauso asmeniškai nei kunigui, nei Mišias „užprašiusiam“ žmogui. Šventos Mišios yra tikinčiųjų bendruomenės turtas, kuriuo jokiais aplinkybėmis ir už jokių pinigų negalima piktnaudžiauti.

Krekenavos parapijoje nuo seno buvo įsigaliojusi negera tradicija, kad Šventos Mišios yra klebono ir jas užprašiusių žmonių reikalas. Ypatingai tai išryškėdavo šeštadieniais, kuomet dažnai pagal žmonių užsakymą atskiroms šeimoms būdavo aukojamos metinių, mėnesio po mirties arba kita intencija (dažniausiai mirusiųjų) Mišios 10, 11, 12 valandomis bei 18 val. vakare. Tokiose Mišiose dalyvaujantys dažnai labai negausiai pasinaudoja išpažinties sakramentu ir priima Šventą Komuniją. Jeigu nebūtų vargonininkės ir zakristijono, tokiose Mišiose kunigas dažniausiai negirdėtų jokių žmonėms priklausančių Mišių atsakų. Aš, asmeniškai aukodamas tokias Mišias, labai išgyvenu, nes susidaro įspūdis, kad teikiu kažkokias „magiškas“ paslaugas, kurios tikriausiai padeda mirusiesiems, bet lieka tolimos ir nesuprantamos gyviems artimiesiems. Reikia atminti ir tai, kad kiekvienas kunigas pagal bažnytinę teisę tik didelės išimties tvarka ir su vyskupo žinia gali aukoti vieną dieną antras ar trečias šventąsias Mišias.

Kasdien 18 val. aukojamos bendruomeninės šv. Mišios ir jeigu tą dieną reikia laidoti, tai kunigas gali atskiru laiku aukoti dar vienas laidotuvių šv. Mišias. Pas mus tai būna 14 val.. Bet ir 14 val. laidotuvių Mišios nėra tik šeimos ar giminės nuosavybė. Tai laikas, kuomet visa tikinčiųjų bendruomenė pagal galimybes turėtų dalyvauti šv. Mišiose, su malda palydėdami tikėjimo bendruomenės narį į amžinybę.

Krekenavos parapijoje ilgus metus buvo palaikoma ir kita Mišių „užprašymo“ tradicija, kuomet šv. Mišiose buvo meldžiamasi tik vieno žmogaus paprašyta intencija. Jokiū būdu nebuvo galima jungti dviejų ar daugiau intencijų vienose šv. Mišiose. Tai buvo daroma norint užtikrinti, kad šioje parapijoje tarnaujantys kunigai, kasdien aukodami šv. Mišias turėtų intenciją, už kurią galėtų pasiimti žmogaus paskirtą auką. Tai reiškia, kad kunigo pragyvenimo pajamos buvo tiesiogiai susijusios su aukojamų Mišių skaičiumi ir už jas gaunamų aukų dydžiu. Pagal bažnytinę teisę už antras ar trečias tą pačią dieną toje pačioje bažnyčioje aukotas Mišias kunigai aukos negauna, ji naudojama pagal kurijos nurodymus.

Šiandien susidariusi situacija, kuomet žmonių, prašančių tikinčiųjų bendruomenę pasimelsti jų specialiomis intencijomis, ypač savaitgaliais, yra daugiau negu galimų aukoti Mišių skaičius. Žinoma, visada galima tokiems žmonėms pasiūlyti šv. Mišias, kurios dar neturi jokios intencijos, tačiau jos būtų po kelių savaitių ar net mėnesio nuo kreipimosi dienos. O juk Krekenavos bazilikoje prie stebuklingojo Dievo Motinos paveikslu kreipiasi žmonės ištikti ligos ar kitų gyvenimo sunkumų ir jie nenori ar negali laukti, o prašo čia esančią tikinčiųjų bendruomenę pasimelsti kuo greičiau. Artimo meilė

reikalauja, kad į tokį prašymą būtų atsiliepiama, nes, jeigu jį atmesime, žmogus važiuos į kitą bažnyčią ir paprašys pasimelsti jo intencija ten, kur tai bus atliekama greičiau.

Atsižvelgdamas į tokią situaciją, nuo šiol kviečiu visus parapijos kunigus, tikinčiuosius ir piligrimus būti supratingais ir sąmoningais tikinčiųjų bendruomenės nariais ir laikytis tvarkos, prašant pasimelsti jų specialia intencija Krekenavos bazilikoje aukojamose šv. Mišiose.

Pirmiausia nustatau Krekenavos bazilikoje aukojamų Šv. Mišių laiką ir skaičių:

1. Nuo pirmadienio iki penktadienio, išskyrus dienas, kai išpuola atlidai, bendruomeninės šv. Mišios aukojamos 18 val.
2. Šeštadieniais šv. Mišios, nepaisant kiek būtų paprašytų intencijų, aukojamos tik 12 ir 18 val.
3. Sekmadieniais ir atleidų dienomis šv. Mišios aukojamos, nepaisant kiek būtų prašoma intencijų, 10 ir 12 val. Sekmadieniais ir privalomose iškilmėse parapijos klebonas, nepriklausomai, kiek parapijų aptarnauja, turi pareigą aukoti vienerias šv. Mišias „už parapiją“, negaudamas už jas jokios aukos. Tačiau dėl sielovadinių poreikių „už parapiją“ galima pasimelsti bet kurią kitą dieną, o sekmadieniais ir iškilmėse melstis žmonių paprašytais intencijomis.
4. Laidotuvių šv. Mišios mūsų parapijoje gali būti aukojamos kiekvieną dieną 14 val., išskyrus tuos sekmadienius, kada klebonas 14 val. aukoja šv. Mišias Vadaktėliuose, ir tas dienas, kai tokios Mišios neleidžiamos pagal liturgines nuorodas.
5. Santuokos sakramentas gali būti teikimas penktadieniais arba šeštadieniais kas valandą, pradedant nuo 15:30 val. (14 val. rezervuojant galimoms laidotuvių šv. Mišioms).
6. Krikšto sakramentas mūsų parapijoje teikimas šeštadieniais, pasirenkant 11 val. arba 17 val. Kaip ir šv. Mišių atveju, Krikšto sakramentas nėra privatus vienos šeimos ar giminės reikalas, bet yra viešas aktas, kuriame turi teisę dalyvauti visa tikinčiųjų bendruomenė, todėl pasirinktu laiku gali taip būti, kad bus krikštijami ne vienos šeimos, bet daugiau tam laikui užsirašiusių vaikų.
7. Kuomet šv. Mišias aukoja ne vienas, o daugiau kunigų, suprantama, kad tuo pačiu metu yra aukojamos ir kunigų skaičių atitinkantis šv. Mišių skaičius (tą dažniausiai matome šeštadieniais 12 val. ir atliduose).
8. Prašoma šv. Mišių intencija gali būti jungiama su kitų žmonių prašomomis intencijomis pirmiesiems sutikus. Atsižvelgiant į

mūsų sielovadinę situaciją ir aukščiau išdėstytus dalykus bei artimo meilę, prašau Jūsų sutikti, esant reikalui, prijungti ir kitų žmonių prašomas intencijas. To greičiausiai nebus darbo dienomis aukojamose vakaro šv. Mišiose, bet, manau, dažnai bus reikalinga šeštadienio, sekmadienio ar atlaiduose aukojamose šv. Mišiose.

9. Kaip buvo minėta, paprašius bažnyčios bendruomenę šv. Mišiose pasimelsti Jūsų specialia intencija, teisingumas reikalauja pagal kiekvieno galimybes atsilyginti ir prisidėti prie tos tikinčiųjų bendruomenės išlaikymo. Jūsų paskirtoji auka, nepriklausomai nuo jos dydžio už šv. Mišias, laidotuves, krikštą, santuoką, metines, mėnesio po mirties mišias, paminklo pašventinimą ir kitus patarnavimus, keliauja į parapijos kasą ir padeda išlaikyti joje dirbančius kunigus, darbuotojus, prižiūrėti ir eksploatuoti turimus parapijos pastatus (baziliką, parapijos salę, kleboniją ir altariją). Aukos dydis nėra nustatytas ir priklauso nuo Jūsų galimybių. Ypač laidotuvių šv. Mišios gali būti aukojamos ir be jokios aukos, tikinčiųjų bendruomenei suprantant, kad tai dažnai netikėtas ir nelauktas skaudus įvykis, kai besirūpinant visais kitais laidotuvių reikalais, aukai pinigų

gali ir nebelikti.

Tačiau visuomet turime atminti šv. Rašto žodžius: „Kiekvienas tegul aukoja, kaip yra širdyje nutaręs, ne gailėdamas ar tarsi verčiamas, nes Dievas myli linksną davėją“ (2 Kor 9,7).

Tikiuosi, kas šis paaiškinimas padės geriau ir aiškiau suprasti mūsų parapijoje aukojamų ir teikiamų sakramentų vertę ir tvarką bei prisidės prie mūsų visų dvasinio atgimimo ir augimo. Ši tvarka įsigalioja nuo jos paskelbimo, tačiau nekeičia iki šios datos sutartų pamaldų ar patarnavimų laiko ir tvarkos. Dėl Krekenavos Bazilikoje, Upytėje ar Vadaktėliuose aukojamų šv. Mišių ir kitų sakramentų bei patarnavimų prašome kreiptis tik į Klebonijos raštinę arba asmeniškai į kleboną rektorių kun. G. Jankūną. Mūsų altaristai kan. Petras Budriūnui esu davęs teisę priiminėti intencijas tik už šv. Mišias aukojamas Rodų ir Žibartonių koplyčiose jo paties nustatytu laiku.

Ačiū už supratingumą.

Klebonas rektorius kun. Gediminas Jankūnas
p.s. Dėl kilusių neaiškumų prašome kreiptis į mane asmeniškai.

Šv. Antano atlaidus prisiminus

„Mylėkime vieni kitus, kaip aš jus mylėjau“ (Jn 15, 12-13)

Aldona Juozapaitienė

Po Žolinės didžiųjų atlaidų Krekenavos bazilikoje, kiti dideli buvo švenčiami Šv. Antano atlaidai. Prašyti Šv. Antano užtarimo ir kitokių malonių rinkdavosi daug žmonių. Maldininkų grupės tapo uždaros, nebuvo bendravimo vienu su kitais, su atvykusiais piligrimais, o tuo pačiu ir su Dievu. Atlaidai nublanko. Vietoje stovintiems laikas negailestingas. Jis nuveda užmarštin net ir labai įspūdingus įvykius, šventes, datas. Laiko dulkės nusėda ant pastatų, daiktų, žmogaus pėdsakų. Taip vos neatsitiko ir su Šv. Antano Paduviečio atlaidais mūsų bazilikoje. Gerbiamo bazilikos klebono, rektoriaus Gedimino Jankūno iniciatyva, pritariant pastoracinei tarybai, atnaujinta ši šventė. Šventės metu bazilika buvo pilna maldininkų, kurių pirmasis skirtas žvilgsnis į Šv. Antano altorių. Nuvalytas nuo dulkių, nuo susirinkusių meilės spindėjo Šv. Antano su Kūdikėliu paveikslas, kuris nuo altoriaus viršaus, kur pakėlęs galvą vos galėdavai įžiūrėti, buvo perkeltas žemyn. Koks mielas, koks artimas, papuoštame altoriuje, žvelgė į mus Šv. Antanas, pasiruošęs pagelbėti tiems, kas į jį kreipsis. Matyt, ir Dievulio išprašė, kad oras būtų palankus visiems, kurie atvyko pasimelsti. Atlaidus pravedė kunigas Aivaras Kecorius, Panevėžio Šv. ap. Petro ir Povilo parapijos vikaras. Šv. Mišių metu rimtis, susikaupimas, meilė Dievui ir savo artimui vyravo visų veiduose ir akyse. Buvo dalinamas simbolinis pašventintos duonutės kepalėlis, kuris pasiekė visų maldininkų namus. Su meilę šitą duonutę kepė ir mums dovanojo Audronės ir Albino Kisielių kepykla. Prašome Šv. Antano globos jų verslui, jiems ir dirbančių pas juos šeimoms. Po Šv. Mišių rimties ir susikaupimo, asmeninių ir bendrų prašymų ir dėkojimų Aukščiausiam, galima ir paišdykauti.

Pirmieji šventės akordai – tai „Raskilos“, kolektyvo. Jis mus ne tik linksmino, bet ir talkino procesijos metu, pagražino eiseną, padėjo maldoje. Ne veltui jie „Gero ūpo“ konkurso laimėtojai. Dėkingi jų vadovei Linai Vilienei, kurios meilę savo kolektyvams telydi Šv. Antano globa. Gražiomis dainomis nustebino dar jaunas, Genovaitės Vorienės vadovaujamas, Žibartonių bendruomenės namų vokalinis ansamblis, kurį pamilę ne tik žibartoniškiai, bet pamylome ir mes. Į praeitį savo dainomis sugražino simpatiškas, niekad nesenstantis „Lokašos“, kolektyvas, vadovaujamas Linos Vilienės. Šių kolektyvų padovanotos dainos, muzika – tai paskata, mąstyti, mylėti ir melstis.

Agapė ir loterija sukėlė džiaugsmo ir laimės spūstį. Kadangi loterija buvo be pralaimėjimų, visi norėjo kažką išgyti, nes ir numerėlio užrašas buvo neįprastas: „Pamesi – rasi. Padės

Šv. Antanas.“ Parapijos namuke – tvartuke garavo ir skaniai kvėpėjo Akvilinos Poguzinskienės paruošta arbata, apetitą žadino kiti patiekalai, o didžiausia eilė sustojo prie jau ne pirmo skanaus patiekalo, gamintojos Daivos Adamkevičienės, saldžios sriubos. Tik visur suspėk. – Tikri senobiški atlaidai, - pasidžiaugė klebonas. Netiesa, kad nebemokame melstis, garbinti Dievą ir visą jo kūrinių, kad nebemokame mylėti vieni kitus. Mokame, tik neišdrįstame sulaužyti tų šėtoniškų stereotipų, kovoti pačiu su savimi, prisipažinti, kad klystu. Tie, kurie tą padarė yra laimingi, jie myli ir viską daro su meile. Su meile mums ir už simbolinę auką dovanoti loterijai suvenyrai. Vertinant pinigais vieniems pasisekė geriau, kitiems spracčiau. Šeši žmonės laimėjo plaukimą baidarėmis, už ką su meilę dėkojame Romui Kiltinavičiui ir ŽŪB „Papaščiai“. Nuolat keliavo ir Šv. Antanas Paduvietis, kurio prašome sėkmės šiam verslui ir kelionėms. Du Antanai, Antanas Ramanauskas ir Antanas Rutkūnas savo vardo dienos proga padovanojo puikius prizus. Tegul juos globoja, išprašo sveikatos ir pasisekimo Šv. Antanas. Dėkingi ir prašome palaimos parduotuvių savininkams Janinai Pranskūnienei ir Janinai Kemešienei, Emilijai Petraitienei, Gyčiui Mačeliūnui (Kęstučio g.). Už jūsų meilę žmonėms linkime, kad netrūktų pirkėjų ir gerų prekių. Šv. Antanas globojo ir braškių augintojus. Reiškia jis ir žemdirbių globėjas. Todėl prašome jo palaimos ir mūsų nuolatiniais rėmėjams darbais ir kitais daiktais, ūkininkams Eugenijui ir Vytautams, Daivai, Rūtai ir Nijolei Adamkevičiams. Jie vadovaujasi sena išmintimi, jeigu dalinsies ir tau bus duota. Jauni ūkininkai Valerijus Juknevičius ir Algirdas Poguzinskas niekada neatsisako pasidalinti tuo ką turi, nes myli žmones ir tiki jais. Trys laimėtojai persivežė skanius Vilijos Zlobinos sūrius. Nebuvo problemos ir su gyvu triušiu. Jis pateko pas gerus šeiminkus. Išdygo ir grybai lėkštėje, kurie atkeliavo net iš Ramygalos. Neliko abejinga ir bendruomenė „Tiltas“, . Marijos legiono moterys, carito, gyvojo rožinio pirmininkės, Linkaučių kaimo maldininkės, „Želupė“ bendruomenė ir saviveiklininkai taip pat paruošę prizus. Įspūdingiausias žibartoniškų (prizo autorė Aldona Vorienė) – tikra višta tarp tikrų gėlės žiedų, kurį laimėjo Stanislava Glemžienė, šventės talkininkė, bendruomenės „Želupė“ pirmininkė. Ji laimėtą prizą padovanojo parapijos klebonui.

Šventės pabaigoje dar skambėjo muzika, dainos, šoko ratelius. Smagūs, švytinčiais ir atjaunėjusiais veidais, pabendravę, pasidžiaugę vieni kitais, su meile širdyse, Šv. Antano Paduviečio globojami, skirstėmės į namus. Broli, sese pamąstytk: ar tokios šventės-tai ne Dievo palaima?

Šventieji augalai

Alma Dambrauskienė

Panevėžio „Minties“ gimnazija

Skaitydami evangeliją, klausydamiesi pamokslų girdime augalų pavadinimus, pasakojimus apie juos ir jų panaudojimą apeigose ar tiesioginiame žmogaus gyvenime.

Kokie tai augalai? Ar mes juos žinome, ar jie dar auga, ar yra tik minimi, kaip priedas prie Šventojo rašto ar kitų skaitinių?

Pasirodo jie tebeauga, mes juos ne tik žinome, bet ir naudojame. Gal ne visuomet tas pačias rūšis, kurios auga Egipte, Izraelyje, Palestinoje, bet jau labai jiems giminingus.

Koks augalas Biblijoje vadinamas Liepsnojančiu krūmu?

Dažnai teigiama, kad Biblijoje minimas liepsnojančias krūmas yra dar kitaip vadinamas diktonu. Gėlių turguose galima pamatyti parduodamus augalus, pavadintus Mozės (liepsnojančiais, degančiais) krūmais. Senajame Testamente pasakojama, kad Mozė, gandydamas avis, pamatė degantį ir nesudegantį krūmą, o iš liepsnos sklindantis balsas liepė jam vesti žmones iš Egipto vergijos. „Viešpaties angelas jam pasirodė degančio krūmo ugnies liepsnoje. Mozė žiūrėjo nustebeš, nes krūmas, nors ir skendo liepsnoje, bet nesudegė“ (Išėjimo knyga). Kai kurie mokslininkai paaiškina liepsnojančio krūmo pavadinimo kilmę: diktonas sukaupęs tiek daug lakiųjų eterinių aliejų, kad spiginant karštai saulei jis galys užsidegti. Augalas panašus į mums gerai žinomą rūtą, tik užauga krūmo pavidalo.

Jericho rožė – Kristaus prisikėlimą simbolizuojantis augalas

Jericho rožė – tikrąją rožę mažai kuo panaši. Sudžiūvusi gėlė primena pilkšvą, iš šakelių susiraizgiusį kamuoliuką, o vandenyje pražydinta rožė primena pušies šakeles. Šis nepaprastas augalas žydi ant Negyvosios jūros kranto. Jericho rožė amžina. Ji niekada nemiršta, todėl dažnai perduodama iš kartos į kartą. Metų metus Jericho rožę galima laikyti sudžiūvusią, paskui ją įmesti į šaltą ar net verdantį vandenį. Vandenyje, po maždaug poros valandų Jericho rožė išsiskleis, sužaliuos ir pakvips. Krikščionys Jericho rožę vadina prisikėlimo augalu. Biblijoje pasakojama, kad bėgdama iš Nazareto į Egiptą, mergelė Marija palaimino dykumų rožę – nemirtingumo simbolį. Jericho rožė sužydėjo dieną, kai gimė Jėzus, sudžiūvo per jo nukryžiovimą ir vėl sužydėjo per Šv. Velykas. Egipto kaimuose moterys gimdymo pradžioje pamerkdavo Jericho rožę į vandenį, tikėdamos, kad, kai gims kūdikis, gėlė bus išsiskleidusi.

Gudobelė

Liaudiški pavadinimai: kaulauogė, Kristaus dyglys, miltuogė, miltstatinė. Dygliuotas vidutinio dydžio krūmas arba medelis užauga iki 7 m aukščio. Gudobelės auga krūmynuose, lapuočių ir spygliuočių miškuose, palei gyvatvoves ir patvoriuose. Legenda byloja, kad gudobelės krūmas išaugo iš stebuklingos Šv. Juozapo kelionės lazdos. Lietuvoje dažna, uogos naudojamos širdies ligoms gydyti.

Pasiflora arba Kristaus kančia

Karpažolinių šeimos augalas, kurio kėras primena erškėčių vainiką prikritusį kraujo lašų. Manoma, jog gėlė atspindi įvairius Kristaus kančios ženklus (lot. pasiflora – kančios gėlė). Augalo žiedas labai sudėtingas, savo dalimis primena kankinimo įrankius, kraują, matyti tartum trys vynys ir erškėčių vainikas. Lietuvoje auginamas, kaip kambarinė gėlė ir neteisingai vadinamas kaktusu (nes turi spyglius)

Mirta

Daugelis tautų, gyvenančių prie Viduržemio jūros, mirtas labai brangina. Egipte moterys žydinčias šakeles segdavosi į plaukus ir drabužius. Mirtos minimos ir Biblijoje. Iki šiol kai kuriose Europos šalyse nuotakos dedasi ant galvos savo

išaugintų medelių vainikus. Liuteroniškose šalyse (Vokietijoje, Latvijoje) mirtų pasisodindavo jau mažos mergaitės. Jos augdavo kartu. Kuo puošnesnis, kuo didesnis medelis užaugdavo, tuo didesnės šeimyninės laimės mergina galėjo tikėtis ištekėjusi. Žydų liturgijoje mirta yra viena iš keturių šventų augalų. Mirta maloniai kvėpia, tačiau yra kartaus skonio, todėl ji atstovauja tuos, kurie daro gerus darbus Mirtos simbolizuoja Rojaus sodą ir jo kvapą. Lietuvoje auginama kambarinė geležinė mirta – kietais dygiais lapeliais, mūsų močiucių ir promočiucių gerbtas augalas. Mirtų vazonus statydavo prie mirusiojo galvos, nes jose esantys aliejai dezinfekuoja orą.

Alyvmedis – auga ne vien Alyvų kalne

„Taip Jėzus dienomis mokydavo šventykloje, o naktis praleisdavo vadinamajame Alyvų kalne“ (Ev. Pagal Luką). Po paskutinės vakarienės taipgi su mokiniais Jėzus nuėjo į Alyvų kalną. Getsemanės sode buvo suimtas. Alyvų kalno pavadinimas susijęs ne su alyvomis, o su alyvmedžiais. Alyvmedžiai iki šiol žmonių yra itin mylimi ir gerbiami medžiai. Tai ilgaamžiai augalai. Iš jų vaisių (alyvuogių) gaunamas vertingas alyvuogių aliejus, kuris ne tik plačiai naudojamas maisto pramonėje, farmacijoje, kosmetikoje ir kitose srityse, tačiau ir šventiesiems patepimo aliejams gauti. Jais per patepimo apeigas patepami dvasininkai, karaliai, ką tik pakrikštytieji, o taip pat ligoniai. Tuo tikslu Didįjį Ketvirtadienį šventinamas alyvų aliejus, kuris yra tvirtumo, džiaugsmo ir stiprybės ženklas.

Getsemanės sode auga nuostabūs šimtamečiai europiniai alyvmedžiai. Yra nuomonių, kad pavieniams sodo medžiams – senoliams galėtų būti net keli tūkstančiai metų. Alyvmedžiai auga ir Alyvų kalno papėdėje, Kedrono upelio slėnyje.

Palmės, verbos

Verbų sekmadienis – pavasario šventė, švenčiama paskutinį sekmadienį prieš Velykas. Daugelyje Europos šalių ši šventė vadinama Palmių sekmadieniu. Taip kaip mes į bažnyčią nešamės verbą (ėglį), taip Jeruzalėje buvo nešamos palmių šakelės, kaip pagarbos ženklas Kristui karaliui. Visoje Lietuvoje manoma, kad Verbų sekmadienį bažnyčioje visi būtina turi laikyti po kadagio šakelę ar kitokią „verbelę“. Moterys savo verbelę susirišdavo raudonu vilnoniu siūlu. Tikėjo, jog tuo siūlu per rugiapjūtę apsirišus juosmenį, jo neskaudės. Ryškiausias Verbų sekmadienio paprotys – plakimas verba. Lietuviai turėjo daug pašventintos verbos naudojimo papročių: užėjus audrai su perkūnija ją degindavo krosnyje ar bent pasmilkydavo, kad šventi dūmai nuvytų debesį. Sėdami javus, verbos sutrintų spyglių įmaišydavo į pirmosios sėtuvės grūdus. Verbos šakutę įkišdavo į dirvą, kad ledai neišguldytų ir neišmuštų pasėlių. Sukirdavo šakele vaikams, kad jie greičiau augtų. Parūkydavo skaudamą dantį ar ausį, kad skausmas liautųsi. Aprūkydavo verbelės dūmais dedamus po višta perėti kiaušinius ir ją pačią. Dėdavo į kopinėjamų bičių avilį, kad bitės būtų sveikos. Verbele paliesdavo ar pasmilkydavo pavasarį pirmąkart į ganyklą išvaromus gyvulius, kad per vasarą sveiki išsiganytų. Įbedę abipus upelio po šakutę manė, kad upelio vanduo nuo to bus sveikesnis, švaresnis.

Pievos, pakrūmės, pamiškės ir laukai marguoja žiedais. Kiekvienas jų savotiškai gražus, reikšmingas ir dosnus. Mėgaujamės žiedais, džioviname ir naudojame arbatoms, kabiname medų, kurį bitės gamina iš žiedų nektaro, puošiame save ir savo namelius, nešame į kapus ir dovanojame sveikindami mielus mums žmones. Artėja Žolinė. Linkiu, kad visų rankose būtų marga lauko augalų puokštelė, savaip brangi ir sauganti nuo blogio

DIDIEJI ŠVČ. M. MARIJOS ĖMIMO Į DANGŲ (ŽOLINĖS) ATLAIDAI KREKENAVOS MAŽOJOJE BAZILIKOJE

2013 m. rugpjūčio mėn. 14-21 d.

Tikėjimo metų, Žemaičių Krikšto 600-ųjų jubiliejinių metų, pal. Jono Pauliaus II kelionės Lietuvoje 20-mečio ir 1863-ųjų sukilimo 150-mečio minėjimas

Rugpjūčio 14 d., trečiadienis

Bazilikos konsekrovimo metinių paminėjimas.

18 val. – atlaidų pradžia.

Rugpjūčio 15 d., ketvirtadienis

ŽOLINĖ, DIDŽIOJI KREKENAVOS ATLAIDŲ DIENA

Laiminga įtikėjusi, jog išsipildys, kas Viešpaties jai pasakyta. (Lk 1, 45)

Bazilikos paskelbimo 2-ųjų metinių ir padėkos bei maldos už XXI a. popiežius: pal. Joną Paulių II, Benediktą XVI ir Pranciškų diena.

14 val. – aikštėje prie bazilikos sakralinės muzikos ir poezijos valanda „Giesmė ir žodis Tavo garbei“

Programoje: A. Caldara`os, G. F. Handel`io, J. S. Bach`o, L. Luzzi, Ch. Gounod, F. Schubert`o, M. Reger`io, R. Wagner`io, V. Bellini G. Verdi, G. Faure, C. Franck`o oratorijos, giesmės, detai. M. K. Čiurlionio, J. Naujalio, kūriniai vargonams. Jono Pauliaus II-ojo, M. Daukšos, Maironio, V. Mačernio, V. Mykolaičio-Putino, A. Puišytės, J. Marcinkevičiaus ir kt. poezija ir proza.

Atlikėjai: Gražina Urbonaitė (aktorė)
Regina Šilinskaitė (sopranas)
Dainius Puišys (baritonas)
Bernardas Vasiliauskas (vargonai)

Rugpjūčio 16 d., penktadienis

Nesame jūsų tikėjimo viešpačiai, bet tik jūsų džiaugsmo talkininkai. (plg. 2 Kor 1, 24)

Kunigų, pašvęstojo gyvenimo, zakristijonų, vargonininkų, patarnautojų, sielovados darbuotojų, katechetų diena; padėkos ir maldos už Panevėžio vyskupijos ganytojus ir kunigus diena, ypatingai prisimenant: vysk. Kazimierą Paltaroką, vysk. Julijoną Steponavičių, vysk. Romualdą Krikščiūną, vysk. Juozą Preikšą, vysk. Joną Kaunecką, ir vysk. Lionginą Virbalą.

13.30 val. – bazilikos šventoriuje atidengiamas koplytstulpis kun. Antanui Mackevičiui, vienam iš 1863 m. sukilimo vadų, atminti.

Rugpjūčio 17 d., šeštadienis

Tikėjimo bendrystė tebūna veiksminga ir išauga į visokio gėrio pažinimą. (plg. Fm 1, 6)

Bendruomenių diena, ypatingai kviečiamos Panevėžio vyskupijoje veikiančios miestų, miestelių ir kaimų bendruomenės, valdžios ir savivaldos atstovai.

Rugpjūčio 18 d., sekmadienis

Mylimieji, statykite save ant savo švenčiausiojo tikėjimo! (Jud 1, 20)

Šeimų diena.

Rugpjūčio 19 d., pirmadienis

Kelkis, eik! Tavo tikėjimasišgelbėjo tave. (Lk 17, 19)

Ligonų ir Carito diena.

13.30 val. – Užtarimo pamaldos.

Rugpjūčio 20 d., antradienis

Tegul jūsų tikėjimasklestėte klesti ir jūsų meilė vienas kitam vis didėja. (plg. 2 Tes 1, 3)

Bažnytinių organizacijų, judėjimų, chorų ir maldos grupių diena.

Rugpjūčio 21 d., trečiadienis

Kas turi dovanų, tegul naudojasi jomis, laikydamasis tikėjimo. (plg. Rom 12, 6)

Jaunimo diena.

12 val. – atlaidų užbaigos pamaldos

Pamaldos atlaidų metu

- Šv. Mišios – 10, 12, ir 18 val.
- Rugpjūčio 15, 16 ir 18 dienomis po 10 val. šv. Mišių – Švenčiausiojo Sakramento adoracija
- Rugpjūčio 15 ir 16 dienomis 11.30 val. – giedamos Marijos valandos
- Rugpjūčio 17, 19, 20, 21 d. 11 val. – katechezės
- Rugpjūčio 18 ir 21 d. 18 val. Šv. Mišių nebus

Moralė kaip gyvenimo pagrindas: iš kur ji turi kilti?

Gediminas Jankūnas

(paskaita skaityta 2013-06-14 Seime vykusioje konferencijoje)

Buvo laikas, ir ne taip seniai, kuomet apie moralę nebuvo kaip nors išskirtinai kalbama, ypač viešajame diskurse. Morale buvo savaime suprantamas dalykas, nerašyta žmogiško gyvenimo ir sugyvenimo norma. Kas turėjo atsitikti šiandienėje visuomenėje, kad moralė nebėra savaime suprantamas žmogaus gyvenimo pagrindas, ir jos kilmė tampa teorinių diskusijų objektu?...

Mano nuomone, tą, kas nutiko, geriausiai iliustruoja sekantis pavyzdys: vakarinių žinių metu rodomas Lietuvos politikos veikėjas, kuris akivaizdžiai pasinaudojęs savo kaip valstybininko padėtimi į asmeninę sąskaitą susišlavė ne vieną tūkstantį mokesčių mokėtojų pinigų. Paklaustas, kodėl taip padarė ir ar jam negėda, politikas atsako: „aš gal nusižengiau moralei, bet ne įstatymui.“ Suprask, nevalia laužyti įstatymų, bet jeigu dar nėra įstatymo draudžiančio vogti konkrečioje situacijoje, vogti galima. Kitaip sakant, įstatymai sau, moralė sau. Ir vėl klausiamė, kodėl taip yra?

Atsakymą, bent jau aš, radau 2005 metais išgirdęs dabar jau popiežiausemerito Benedikto XVI prieš-konklavinę kalbą. Joje tuometinis kardinolų kolegijos dekanas Jozefas Ratzingeris pamokslu metu pasakė: „Kiek daug tikėjimo mokymų pažinome per praėjusius dešimtmečius, kiek daug ideologinių pakraipų ir kiek daug mąstysenų... Nedidelė daugybės krikščionių mąstymo valtelė neretai būdavo šių bangų užliejama bei nešiojama nuo vieno kraštutinumo prie kito: nuo marksizmo prie liberalizmo; nuo kolektyvizmo prie radikalaus individualizmo; nuo ateizmo prie migloto religinio misticismo; nuo agnosticizmo prie sinkretizmo ir taip toliau. <...> Aiškaus tikėjimo pagal Bažnyčios Išpažinimą turėjimas dažnai įvardijamas kaip fundamentalizmas. Tuo tarpu reliatyvizmas, kai blaškomas nuo vieno tikėjimo mokymo prie kito, atrodo kaip vienintelė šiandienų laikų madą atitinkanti laikysena. Taip randasi reliatyvizmo diktatūra, nieko nepripažįstanti kaip galutinio ir paskutiniu visų daiktų matu laikanti tik savąjį Aš ir jo įgeidžius.“

Popiežius Benediktas nedviprasmiškai įvardija mūsų laikų didžiausią mąstymo ir tikėjimo iššūkį, pavadindamas jį reliatyvizmo diktatūra. Reliatyvizmo, kaip mąstymo laikysenos, ištakas atrandame dar senovės graikų filosofo Protagoro posakyje: „Žmogus yra visų dalykų matas.“ Šiame pranešime nesileisiu į reliatyvizmo teisėtą ir pozityvų naudojimą mąstymo ir žmogiškų ieškojimų lygmenyje. Apsiribosiu pasakydamas, kad kuomet reliatyvistinė laikysena naudojama tikėjimo ir moralės srityje, ji tampa žmogui ir žmogiškumui pražūtingu gaivalu.

Trumpai tariant, reliatyvizmas yra mąstymo laikysena, kuri nepripažįsta jokios absoliučios, visiems vienodai galiojančios tiesos, ir tuo labiau tokios tiesos šaltinio, kuris pats būtų absoliutus, mūsų krikščioniškame tikėjime. Mes šį absoliutą vadiname Dievu. Manau, nesunku pastebėti, kad ten, kur neįmanoma vadovautis absoliučia tiesa, nelieka vietos ir visoms galiojančioms moralės normoms. Atmetę Dievą, kaip tiesos ir moralės šaltinį, liekame vieni patys nuspręsti, kas yra gėris ir blogis.

Iš pirmo žvilgsnio, galimybė žmogui pačiam spręsti, kas yra gėris ar blogis, kitaip tariant, pačiam žmogui būti visa ko matu, yra ir gundanti, ir patraukli. Kodėl šiandienis žmogus, savo protu ir gebėjimais įvaldęs tokius sudėtingus dalykus kaip nano-technologijos ar skrydžiai į kosminę erdvę, negalėtų pats nusistatyti sau ir kitiems priimtinių gyvenimo ir elgsenos normų? Galėtų ir gali. Tačiau rezultatas nėra toks pozityvus kaip norėtūsi. Kuomet žmogus tampa moralės konstruotoju, o mes žinome, kad pasaulyje gyvena daug žmonių, lieka klausimas, pagal kurį iš žmonių, arba kuriam žmogui leidžiame tas normas nustatyti?

Atrodo, kad čia į pagalbą ateina įstatymo leidyba ir jo galia. Štai sakome, demokratinėse valstybėse įstatymai priimami demokratišku keliu. Susirenka sąmoningų ir atsakingų piliečių grupė ir laisvu balsavimu daugumos balsais priimamas visiems galiojantis įstatymas. Ar galime kvestionuoti daugumos žmonių nuomonę? Ar daugumos balsas nėra galutinis ir neginčytinas kriterijus, nustatantis, kas yra ar privalo būti visuotinis gėris? Ir ar dauguma demokratiškoje visuomenėje negali nuspręsti, kas ir kada turi teisę į gyvenimą, koks tas gyvenimas turi būti ir kada ir kaip reikia iš to gyvenimo pasitraukti, užleidžiant vietą tiems, kurie, daugumos nuomone, yra ekonomiškai naudingesni ir vertingesni valstybei ar visuomenei?

Šioje vietoje tas pats popiežius Benediktas XVI mus įspėja, kad, nors demokratija ir yra šiuo metu priimtinausia valstybės valdymo forma, jos nevalia suabsoliutinti. (Prisimenant netolimą istoriją, ar ne demokratijos keliu Adolfas Hitleris atėjo į valdžią?!) Tam popiežius pateikia dvi labai svarias priežastis. Pirmoji priežastis, kurią jis nurodo ir kuri dažniausiai yra pražiūrima „jaunose demokratijose“, tokiose kaip kad mūsų, yra tas faktas, kad net ir demokratinėje valstybėje įstatymus priima ne tikra, o taip vadinama „deleguota dauguma“. Konkrečiai mūsų valstybėje, dauguma, kuri nusprendžia, kokių įstatymų mes privalome laikytis, susideda iš 141 Seimo nario. Labai retai kada pasinaudojama referendumo teise, kuomet sprendžia reali piliečių dauguma, bet keletas paskutiniųjų referendumų parodė, kad net ir referendumo metu dažnai tikros daugumos nebūna dėl per mažo balsavusiųjų skaičiaus.

Antroji priežastis, dėl kurios popiežius Benediktas perspėja, kad nevalia aklaik pasikliauti demokratine sistema, yra ta, kad, kaip jis pats sako, yra gėris, kuris negali tapti blogiu, ir yra blogis, kuris nepaisant žmonių sprendimo, netampa gėriu. Pavyzdžiui, dauguma, arba kaip mes nustatėme, deleguota dauguma, šiandien gali nuspręsti, kad jeigu yra mokslškai nustatoma, jog vaikas gims su neišgydoma negalia, galima, ar netgi privalo, daryti abortą, kad „apsaugotume“ visuomenę nuo „brangaus ir nenaudingo“ tokio piliečio išlaikymo. Arba kitas pavyzdys: kadangi šiandien valstybė neturi užtektinai lėšų garantuoti pensinio amžiaus sulaukusių žmonių oraus pragyvenimo, kodėl „deleguotai daugumai“ nepriėmus „visiems naudingo įstatymo“, kad senyvo amžiaus žmonėms, ypač paliegusiems ir ligotiesiems, reiktų laisviau taikyti eutanazijos galimybę?..

Tai tik keletas pavyzdžių, kuomet atsisakius iš Dievo žmogui duoto prigimtinio įstatymo išplaukiančios visuotinės moralės normų, žmogus tampa visa ko matu ir įgyja teisę, pasinaudodamas vienokia ar kitokia politine santvarka, spręsi, kas yra gėris ir blogis. Ar ne per didelė atsakomybė žmogui, ypač mūsų laikų, pasimetusiam ir viskuo abejojančiam, dažnai neturinčiam aiškaus atsakymo, kas yra tikrasis jo gyvenimo tikslas ir prasmė? Šitokio pasimetimo ir neaiškumo padėtis labiausiai atsispindi šalies savižudybių ir sergamumo nuo priklausomybių bei psichinių ligų statistikoje.

Perfrazuojant popiežių Benediktą XVI, žmogus be Dievo nebežino, kas ir kam jis yra. Kuomet paneigiamas moralės įstatymas, įrašytas į kiekvieno žmogaus širdį, valstybei lieka tik kliautis, kad ji pati žmogiškų ir įstatyminių galių ribose sugebės užtikrinti savo piliečių tarpusavio sugyvenimą ir gerovę. Bet ar gali valstybė priversti savo piliečius gyventi vadovaujantis sąžine ir dora? Ar valstybė gali priversti mylėti artimą? Ar valstybė gali priversti laisvai ir prasmingai aukotis dėl kitų gerovės?

Ta pati Europos Sąjunga, savo pagrindinio įstatymo preambulėje atsisakiusi pripažinti ir įvardinti savo krikščioniškąsias šaknis, prarado svarbią dalį savosios tapatybės ir visai nenuostabu, kad šiandien ne vienam kyla rimti klausimai, kas yra Europos Sąjunga, kam ji tokia reikalinga, ir ką reiškia būti jos piliečiu? Nuo pat įstojimo į šią sąjungą stebiu, kaip dažnai nekritiškai ir skubotai mūsų valdantieji asmenys, norėdami įsiteikti Briuselio klerkams ar padidinti savo pačių politinius kreditus, priima Lietuvos valstybei ir jos žmonėms nenaudingus, ir netgi žalingus, įstatymus. Kaip lengvai, dėl ne visada tinkamai suvaldomų ir įsisavinamų europinių lėšų, parduodame savo tautos savastį, papročius ir vertybes.

Šiandien reikalingas didelis valdančiųjų ir Lietuvos piliečių akylumas, kad priimant atitinkamas Europos Sąjungos padiktuotas direktyvas ir įstatymus, dokumentų tekstuose nebūtų užslėptas žmogaus, šeimos ir krikščioniškojo tikėjimo puoselėjamų vertybių paneigimas. Reikia tik pasidžiaugti Lietuvos vyskupais ir jiems talkinančiais susipratusiai kompetentingais pasauliečiais, kurie išdrįsta viešai ir garsiai pasisakyti apie mus supančius dvasinius ir politinius pavojus. Džiugina kiekviena pilietinė iniciatyva, kuri skatina gerbti, o ne toleruoti, nuomonių ir pasirinkimų įvairovę, aiškiai įvardijant, kas toje įvairovėje

yra pelai ir grūdai, piktžolės ir kviečiai.

Valstybė nebuvo, nėra ir nebus tikrosios moralės šaltinis ir garantas. Ji yra ta, kuri, vadovaudamasi savo piliečių moralinėmis nuostatomis, užtikrina žmonių tarpusavio sugyvenimą ir teisingą bei atsakingą žmogiškųjų išteklių pasidalijimą. Tačiau valstybė, kurią valdo jokia morale nesivadovaujantys žmonės, pasmerkta tapti vis labiau ir daugiau legalistine, t.y. vis gausėjančių įstatymų galia normuojanti žmonių tarpusavio santykius, tokiu būdu įteisindama savo diktatūrą ir suvaržydama žmogaus teisę į laisvą ir atsakingą gyvenimą.

Galiausiai turime grįžti prie pamatinės nuostatos, kad nesvarbu kokioje aplinkoje, šeimoje, mokykloje, darbovietėje, versle, ūkyje, medicinoje, politikoje, valstybės valdyme, bendruomenėje – svarbiausias vertinimo ir įvertinimo kriterijus yra žmogaus ir jo elgsenos moralumas. Moralumas, kurio pagrindas yra Dievo į kiekvieno žmogaus sąžinę įrašytas Dekalogas – Dešimt Dievo Įsakymų. Bažnyčios ir krikščioniškojo tikėjimo, kuris yra Europos Sąjungos ir mūsų tautos tapatybės neatskiriama dalis, užduotis kaip tik ir yra puoselėti šį absoliučios tiesos ir gėrio įstatymą mūsų sąžinėse. O valstybės misija tampa garantuoti savo piliečių teisę gyventi ir siekti savo ir kitų gerovės, vadovaujantis moralinėmis, vertybinėmis, tautinėmis ir pilietinėmis nuostatomis.

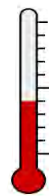
Užbaigti šį trumpą pranešimą norėčiau to paties popiežiaus emerito Benedikto XVI žodžiais, kuriais jis siūlo įveikti dabartinę „reliatyvizmo diktatūrą“, kaip matėme, griauančią žmogaus, Bažnyčios ir valstybės gyvenimo pamatus. Jis sako: „Tačiau mes turime kitokį matą: Dievo Sūnų, tikrąjį žmogų. Jis yra tikrojo humanizmo matas. „Suaugęs“ tikėjimas nėra nešamas mados ir paskutinių naujovių bangų; suaugęs ir brandus tikėjimas giliai šaknijasi draugystėje su Kristumi. Ir būtent ta draugystė atveria mus tam, kas gera, bei teikia kriterijų, leidžiančių skirti tai, kas teisinga ir klaidinga, apgaulę nuo tiesos.<...> Būtent toks tikėjimas – tikrai tikėjimas – steigia vienybę ir tikrove tampa meilėje. <...> Kristuje tiesa ir meilė sutampa.“

Tikiu, kad tik toks, suaugęs ir brandus tikėjimas, apie kurį kalba Šventasis Tėvas, užtikrina žmogaus ir valstybės gyvenimo brandą, kuri, manau, yra kiekvieno iš mūsų, mylinčių Dievą ir artimą, ir savo valstybę Lietuvą, siekiamybė.

2013 metų birželio mėnesio Krekenavos, Upytės ir Vadaktėlių parapijų pajamos

Rinkliavos	Krekenavos, Lt	Upytės, Lt	Vadaktėlių, Lt
Tėvo dienos rinkliava (06-02)	900,-	263,-	229,-
Sekmadienio rinkliava (06-09)	503,-	143,-	-
Atlaidų rinkliava (06-15)	1392,-	-	-
Šv. Antano atlaidų rinkliava (06-16)	1258,-	-	-
Sekmadienio rinkliava (06-23)	584,-	234,-	-
Sekmadienio rinkliava (06-30)	468,-	166,-	-

Naujai bazilikos šildymo sistemai surinkta 37 912 Lt. Ačiū! (Reikia 40 000 Lt)

Klebonijos raštinėje darbo dienomis galima įsigyti bazilikos suvenyrų ir dievocionalijų, o sekmadieniais ir švenčių metu bazilikos gale.

Marijos Legiono susirinkimai Krekenavoje vyksta kiekvieną pirmadienį 17 val. parapijos salėje.
Kviečiame dalyvauti.

2013 metų birželio mėnesį susituokusieji:

*Mindaugas Rutkauskas
ir
Sonata Ragažinskaitė*
*Tomas Rudys
ir
Evelina – Emilija Sipavičiūtė*
Sveikiname!

2013 metų birželio mėnesį iškeliavusieji į amžinybę:

Krekenavos parapijoje:

Antanas Monkevičius, 79
Bronė Petrauskienė, 85
Stanislovas Marozas, 65
Džeraldas Kazimieras Noreika, 40

Prisiminkime Juos maldose.

Pamaldų laikas:

Krekenavos Švč. M. Marijos Ėmimo į dangų bazilikoje:

Sekmadeniais ir atlydų dienomis: 10:00, 12:00
Šiokiadieniais: 18:00

Upytės Šv. Karolio Boromėjaus bažnyčioje:

Sekmadeniais: 10:00

Vadaktėlių Šv. Jono Nepomuko bažnyčioje:

liepos 14 d. 14 val.

Krekenavos slaugos ligoninėje:

Pirmą mėn. penktadienį: 16:00

Rodų koplyčioje:

Paskutinį mėn. sekmadienį: 14:00

Žibartonių koplyčioje:

II mėn. sekmadienį: 14:00

Dėl šv. Mišių užsakymo koplyčiose, kreiptis į kan. P. Budriūną

Informacija piligrimams. Dėl apsilankymų bazilikoje prašome susitarti iš anksto paskambinus į klebonijos raštinę.

2013 metų birželio mėnesį pakrikštytieji:

Krekenavos parapijoje:

Tomas Daugelavičius
Gabrielė Žvironaitė
Karolis Karošas
Povilas Meliešius
Augustė Motiejūnaitė
Kevinas – Stanislovas Ješčemskis
Eric - -Patrikas Prasevičius

Trumpa parapijų informacija:

Klebonas kun. dr. Gediminas Jankūnas
Altaristas kan. Petras Budriūnas

Klebonijos raštinė - Bažnyčios g. 18, Krekenava,
Panevėžio raj. LT-38306
Tel. +370 620 20989; (45) 59 32 58
el.paštas: krekenavobazilika@gmail.com
sąsk. nr. LT457300010002378753
įm. kodas 191260418

Klebonijos raštinės darbo valandos:

I-VI nuo 9:30 iki 13 val., kitu metu kreiptis prieš ar po šv. Mišių bazilikoje arba skambinti telefonu.

Darbo valandomis klebonijoje Jus pasitiks referentė Angelė Pranaitytė.

Caritas ir pastoracinės tarybos vicepirmininkė - Akvelina Poguzinskienė,
tel. (45) 593 282

Gyvojo Rožinio būrelis - Gema Plėštytė,
tel. (45) 593 226

Religinių spaudinių, žvakių ir kt. dievocionalijų įsigijimui kreiptis -
Irena Teresė Kvedienė, tel. +370 615 89171

Už procesijų organizavimą atsakinga sesuo
Loreta, tel. +370 640 56551

Krekenavos vargonininkė - Virginija
Kavaliauskienė, tel. +370 612 02315

Krekenavos zakristijonas - Gediminas
Kaspariūnas, tel. +370 688 91390

Marijos Legionas - Aldona Juozapaitienė, tel.
+370 616 05378

Upytės zakristijonas - Juozas Jakubonis,
tel. (45) 555 537

Upytės Gyvojo Rožinio būrelis ir Caritas-
Janina Bagdanskienė (45) 555 639

Upytės vargonininkė - Pranutė Adomaitienė,
tel. (45) 570 616

Krekenavos katechetė Aurelija Kotinskienė
mob. tel. 861202053

Upytės katechetė Ilona Dauderienė mob. tel.
861605313

Vadaktėlių bažnyčios prižiūrėtoja Stasė
Radzevičiūtė tel. 861733780

Laikraštėlių leidžia redakcinė kolegija už parapijiečių aukas. Paremti leidinį galite mesdami aukas į tam skirtą dėžutę bazilikos gale, arba perduodami klebonui. Praėjusį mėnesį suaukota 265 Lt., išleista - 221 Lt. Kitą numerį numatoma išleisti iki rugpjūčio 14 d.

Laikraštėlio el. pašto adresas: bazilikoslaikrasciui@gmail.com, laukiame Jūsų straipsnių!

Dėkojame už Jūsų paramą!